

Üdvözlök minden Vizslatúrást!

Forró Krisztina vagyok „kutyabolond”, ahogy Anyukám titulál. Már kisgyermekkoromban befogadtam az elveszett kóborló kutyákat. Első igazi saját kutyusom 14 éves koromban lett, egy kis kotorék kutya személyében. Mindenhova velem tartott, sajnos a neveléséhez nem volt meg a tudásom így nem tudta, hogy Ő egy kis kutya és bátran nekiment egy ónémet juhásznak Sajnos nem nyert.

Utána nem akartam igazán olyan kutyát, aki a szívemhez nő. Aztán egyszer a piacról kifelé jövet megtalált egy ember, hogy már csak egy kislánykutyája van nem akarjuk-e? De akartuk, egy keverék (dalmata - dobermann) kislány volt. Nagyon megszerettem, és mivel gyesen voltam az akkor született kisfiammal, jó nevelésben részesült. Sokat olvastam a kutyanevelésről, mert nem akartam újabb veszélynek kitenni. Folti kislány 14 évig volt a családuknk tagja.

És itt érkeztünk el a „vizsla sztorihoz”.

Folti távozása után sokáig nem akartunk kutyust. Az egyik kedves barátnőmnek vizslája van és meginvitált minket egy vizslatúrára. Akkor még kutya nélkül mentünk, és nagyon tetszett. A kutyák csodálatosak voltak, ahogy játszottak, futkostak, és szerettek mindenkit.

Rögtön éreztem, hogy a vizsla megfelel a mi habitusunknak. Sportos, aktív, család-, és emberbarát. Fruzi 2012.02.21-én született, a húsvétot már nálunk töltötte. Azóta minden szabadidőnk részese, kivéve néhány helyzetet. A vizslatúrákon rendszeresen részt veszünk, részben mert Fruzinak is nagyon jó, másrészt mi is mindig jól érezzük magunkat, és elmondhatjuk, hogy most már a kedves ismerősökkel való találkozás lehetősége is motivál.

Szívesen vettük a felkérést, hogy segítsünk a vizslatúrák lebonyolításában, remélem meg fogunk felelni.

Az alábbi képen balról a vizsla tesók: Mazsola és Gazdija, Piszke és Gazdija, Fruzi és én.

